

UREDBA (EU) št. 604/2013 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 26. junija 2013

o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (prenovitev)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe delovanju Evropske unije in zlasti člena 78(2)(e) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Potrebni so več vsebinskih sprememb Uredbe Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ⁽⁴⁾. Zaradi jasnosti bi bilo treba navedeno uredbo prenoviti.

(2) Skupna azilna politika, vključno s Skupnim evropskim azilnim sistemom, je sestavni del cilja Evropske unije, da se postopno vzpostavi območje svobode, varnosti in pravice, odprto tistim, ki so zaradi okoliščin prisiljeni zakonito iskati zaščito v Uniji.

(3) Evropski svet se je na posebnem sestanku v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 dogovoril o delovanju za vzpostavitev Skupnega evropskega azilnega sistema na osnovi celovite in vključujoče uporabe Ženevske konvencije z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev, kakor je bila dopolnjena z Newyorškim protokolom z dne 31. januarja 1967 (v nadaljnjem besedilu: Ženevska konvencija), in s tem za zagotavljanje, da se nikogar ne pošlje nazaj v preganjanje, tj. spoštovanje načela nevračanja. V tem smislu in brez vpliva na merila odgovornosti, določena v tej uredbi, se države članice, ki vse spoštujejo načelo nevračanja, štejejo kot varne za državljane tretjih držav.

(4) Sklepi iz Tampereja navajajo tudi, da bi moral ta sistem v kratkem času vključevati tudi jasen in izvedljiv način za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

(5) Tak način bi moral temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za zadevne države članice in osebe. Zlasti bi moral omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite in ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.

(6) Dokončana je prva faza vzpostavitve Skupnega evropskega azilnega sistema, ki bi moral dolgoročno voditi k skupnemu postopku in enotnemu statusu za tiste, ki jim je priznana mednarodna zaščita, veljavnemu v vsej Uniji. Evropski svet je 4. novembra 2004 sprejel haaški program, v katerem so opredeljeni cilji, ki jih je treba v obdobju 2005–2010 uresničiti na področju svobode, varnosti in pravice. V tem smislu je bila s haaškim programom Evropska komisija pozvana, da zaključi oceno prve faze pravnih instrumentov ter Evropskemu parlamentu in Svetu predloži instrumente in ukrepe za drugo fazo, da bi jih bilo mogoče sprejeti pred letom 2010.

(7) V stockholmskem programu je Evropski svet ponovno potrdil svojo zavezo, da bo najpozneje do leta 2012 v skladu s členom 78 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) vzpostavil skupno območje zaščite in solidarnosti

⁽¹⁾ UL C 317, 23.12.2009, str. 115.

⁽²⁾ UL C 79, 27.3.2010, str. 58.

⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 7. maja 2009 (UL C 212 E, 5.8.2010, str. 370) in stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 6. junija 2013 (še ni objavljeno v Uradnem listu). Stališče Evropskega parlamenta z dne 10. junija 2013 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

⁽⁴⁾ UL L 50, 25.2.2003, str. 1.

za osebe, ki jim je priznana mednarodna zaščita. Poleg tega je poudaril, da Dublinski sistem ostaja temeljni kamen Skupnega evropskega azilnega sistema, saj jasno dodeljuje odgovornost med državami članicami za obravnavo prošelj za mednarodno zaščito.

- (8) Viri Evropskega azilnega podpornega urada (EASO), ki je bil ustanovljen z Uredbo (EU) št. 439/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾, bi morali biti na voljo za zagotavljanje primerne podpore ustreznim službam držav članic, ki so odgovorne za izvajanje te uredbe. EASO bi moral zlasti zagotavljati solidarnostne ukrepe, kot je intervencijska skupina za azil s podpornimi skupinami za azil, ki bi pomagale tistim državam članicam, ki se soočajo s posebnim pritiskom in v katerih prosilcem za mednarodno zaščito (v nadaljnjem besedilu: prosilci) niso zagotovljeni ustrezni standardi, zlasti glede sprejema in zaščite.
- (9) Ob upoštevanju rezultatov opravljenega ocenjevanja instrumenta prve faze je na tej stopnji primerno potrditi načela, na katerih temelji Uredba (ES) št. 343/2003, hkrati pa na podlagi izkušenj uvesti potrebne izboljšave učinkovitosti Dublinskega sistema ter zaščite, ki se prizna prosilcem po tem sistemu. Ker je dobro delujoč Dublinski sistem bistvenega pomena za Skupni evropski azilni sistem, bi bilo treba med vzpostavljanjem drugih elementov Skupnega evropskega azilnega sistema in solidarnostnih instrumentov Unije pregledati njegova načela in delovanje. V tej uredbi bi bilo treba določiti izvajanje celovitega pregleda ustreznosti, temelječega na dokazih in ki zajema pravne, ekonomske in socialne učinke Dublinskega sistema, vključno z njegovimi vplivi na temeljne pravice.
- (10) Da bi zagotovili enakopravno obravnavo vseh prosilcev in upravičencev do mednarodne zaščite ter skladnost s sedanjim pravnim redom Unije na področju azila, zlasti z Direktivo 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite ⁽²⁾, področje uporabe te uredbe zajema prosilce za subsidiarno zaščito in osebe, upravičene do subsidiarne zaščite.
- (11) Direktiva 2013/33/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za

mednarodno zaščito ⁽³⁾ bi se morala uporabljati za postopek določanja odgovorne države članice, kot je določeno v tej uredbi, pri tem pa upoštevati omejitve glede uporabe navedene direktive.

- (12) Direktiva 2013/32/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o skupnih postopkih za priznanje ali odvzem mednarodne zaščite ⁽⁴⁾ bi se morala uporabljati hkrati in brez poseganja v določbe o postopkovnih zaščitnih ukrepih, ki jih ureja ta uredba, pri tem pa upoštevati omejitve glede uporabe navedene direktive.
- (13) V skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989 in Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, bi morala biti največja korist otroka primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe. Pri ugotavljanju, kaj je največja korist otroka, bi morale države članice upoštevati zlasti dobrobit mladoletnika in njegov družbeni razvoj, vprašanja varnosti in zaščite v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo, vključno z okoljem, iz katerega prihaja. Prav tako bi bilo treba za mladoletnike brez spremstva zaradi njihove posebne ranljivosti določiti posebna postopkovna jamstva.
- (14) V skladu z Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, bi moralo biti spoštovanje družinskega življenja primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe.
- (15) Skupna obravnava prošelj za mednarodno zaščito članov ene družine s strani ene same države članice zagotavlja, da se prošnje obravnavajo temeljito, da so odločitve v zvezi z njimi dosledne in da člani ene družine niso ločeni.
- (16) Za zagotovitev celovitega spoštovanja načela enotnosti družine in največje koristi otroka bi moral obstoj razmerja odvisnosti med prosilcem in njegovim otrokom, bratom ali sestro ali staršem na podlagi nosečnosti ali materinstva, zdravstvenega stanja ali visoke starosti prosilca, postati zavezujoče merilo odgovornosti. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, bi morala tudi prisotnost družinskega člana ali sorodnika, ki lahko poskrbi zanj, na ozemlju druge države članice postati zavezujoče merilo odgovornosti.

⁽¹⁾ UL L 132, 29.5.2010, str. 11.

⁽²⁾ UL L 337, 20.12.2011, str. 9.

⁽³⁾ Glej stran 96 tega Uradnega lista.

⁽⁴⁾ Glej stran 60 tega Uradnega lista.

- (17) Kateri koli državi članici bi moralo biti dovoljeno odstopanje od meril odgovornosti, zlasti iz humanitarnih razlogov in sočutja, da bi omogočili združitev z družinskimi člani, sorodniki ali katerimi koli drugimi svojci ter obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki je bila vložena v njej ali v drugi državi članici, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na zavezujoča merila iz te uredbe.
- (18) S prosilcem bi bilo treba organizirati osebni razgovor, ki bi omogočil lažjo določitev odgovorne države članice za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Takoj po vložitvi prošnje za mednarodno zaščito bi bilo treba prosilca obvestiti o uporabi te uredbe in o možnosti, da na razgovoru poda informacije o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali katerih koli drugih svojcev v državah članicah, da se olajša postopek določanja odgovorne države članice.
- (19) Da se zagotovi učinkovita zaščita pravic zadevnih oseb, bi bilo zlasti v skladu s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah treba vzpostaviti pravne zaščitne ukrepe in pravico do učinkovitega pravnega sredstva v zvezi z odločitvijo o predaji v odgovorno državo članico. Da se zagotovi spoštovanje mednarodnega prava, bi moralo učinkovito pravno sredstvo proti takim odločitvam obsegati tako preučitev uporabe te uredbe kot tudi pravnega in dejanskega stanja v državi članici, v katero je predan prosilec.
- (20) Pridrzanje prosilcev bi bilo treba uporabljati v skladu z osnovnim načelom, da se osebe ne bi smelo pridržati samo zato, ker zaprosi za mednarodno zaščito. Pridrzanje bi moralo trajati čim krajše možno obdobje, zanj pa bi morali veljati načeli nujnosti in sorazmernosti. Zlasti mora biti pridrzanje prosilcev v skladu s členom 31 Ženevske konvencije. Postopki predvideni v tej uredbi v zvezi s pridržano osebo, bi se morali uporabljati prednostno v najkrajšem možnem roku. Kar zadeva splošna jamstva v zvezi s pridržanjem in pogoje za pridrzanje, bi morale države članice, kjer je to ustrezno, določbe Direktive 2013/33/EU uporabljati tudi za osebe, ki so pridržane na podlagi te uredbe.
- (21) Pomanjkljivosti ali razpad azilnih sistemov, ki jih posebni pritiski na te sisteme pogosto še zaostrijo ali pa k njim prispevajo, lahko ogrozijo nemoteno delovanje sistema, vzpostavljenega na podlagi te uredbe, to pa bi lahko povzročilo nevarnost, da bodo kršene pravice prosilcev, kot jih določajo pravni red Unije na področju azila, Listina Evropske unije o temeljnih pravicah in druge mednarodne obveznosti v zvezi s človekovimi pravicami in pravicami beguncev.
- (22) Da bi zagotovili močno sodelovanje v okviru te uredbe in vzpostavili medsebojno zaupanje držav članic v zvezi z azilno politiko, bi bilo treba vzpostaviti postopek za zgodnje opozarjanje in pripravljenost na azilne krize ter njihovo obvladovanje, ki bi bil namenjen preprečevanju poslabšanj ali razpada azilnih sistemov in pri katerem bi imel ključno vlogo EASO v skladu s pristojnostmi, ki jih ima na podlagi Uredbe (EU) št. 439/2010. Tak postopek bi moral zagotavljati, da je Unija kar najhitreje obveščena o ogroženosti nemotenega delovanja sistema, vzpostavljenega s to uredbo, zaradi posebnega pritiska na azilne sisteme ene ali več držav članic in/ali njihovih pomanjkljivosti. S takim postopkom bi lahko Unija spodbujala preventivne ukrepe že v zgodnji fazi in takim razmeram namenila ustrezno politično pozornost. Solidarnost, ki je osrednji element Skupnega evropskega azilnega sistema, je neločljivo povezana z medsebojnim zaupanjem. Z okrepitvijo takega zaupanja bi lahko postopek za zgodnje opozarjanje in pripravljenost na azilne krize ter njihovo obvladovanje izboljšal usmerjanje konkretnih ukrepov pristne in dejanske solidarnosti s prizadetimi državami članicami in pomagal prizadetim državam članicam na splošno, še posebno pa prosilcem. V skladu s členom 80 PDEU bi morali akti Unije, kadar koli je to potrebno, vsebovati ustrezne ukrepe za uveljavitev načela solidarnosti, in bi postopek morali spremljati taki ukrepi. Sklepi o skupnem okviru za pristno in dejansko solidarnost z državami članicami, katerih azilni sistemi so pod posebnim pritiskom, vključno zaradi mešanih migracijskih tokov, ki jih je 8. marca 2012 sprejel Svet, predvidevajo „instrumentarij“, v katerem so zbrani obstoječi in možni novi ukrepi, ki bi jih bilo treba upoštevati v okviru mehanizma za zgodnje opozarjanje, pripravljenost na krize ter njihovo obvladovanje.
- (23) Države članice bi morale sodelovati z EASO pri zbiranju informacij o njihovi sposobnosti obvladovanja posebnega pritiska na njihov azilni sistem in sistem za sprejem, zlasti v okviru uporabe te uredbe. EASO bi moral v skladu z Uredbo (EU) št. 439/2010 redno poročati o zbranih informacijah.
- (24) V skladu z Uredbo Komisije (ES) št. 1560/2003 ⁽¹⁾ se lahko predaje v odgovorno državo članico za preučitev prošnje za mednarodno zaščito izvedejo prostovoljno, v obliki nadzorovanega odhoda ali v spremstvu. Države članice bi morale z zagotavljanjem ustreznih informacij prosilcu spodbujati prostovoljne predaje in zagotoviti, da se nadzorovane predaje ali predaje v spremstvu izvajajo na human način ob celovitem upoštevanju temeljnih pravic in spoštovanju človeškega dostojanstva ter največje

⁽¹⁾ UL L 222, 5.9.2003, str. 3.

koristi otroka in ob največjem možnem upoštevanju razvoja zadevne sodne prakse, zlasti glede predaj iz humanitarnih razlogov.

države ali oseba brez državljanstva, in o zahtevah za primerjavo s podatki iz sistema Eurodac, ki jih vložijo organi kazenskega pregona držav članic in Europol zaradi kazenskega pregona ⁽²⁾.

- (25) Zaradi postopnega oblikovanja območja brez notranjih meja, na katerem je prosti pretok oseb zagotovljen v skladu s PDEU in uveljavitvijo politik Unije v zvezi s pogoji vstopa in bivanja državljanov tretjih držav, vključno s skupnimi prizadevanji za upravljanje zunanjih meja, je treba uravnotežiti merila odgovornosti v duhu solidarnosti.
- (26) Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ⁽¹⁾ se uporablja pri obdelavi osebnih podatkov, ki jo države članice izvajajo v skladu s to uredbo.
- (27) Z izmenjavo osebnih podatkov prosilca, vključno z občutljivimi podatki v zvezi z njegovim zdravjem, pred predajo, se bo zagotovilo, da lahko organi, pristojni za odločanje o azilu, prosilcem omogočijo ustrezno pomoč ter zagotovijo neprekinjeno zaščito in spoštovanje pravic, ki so jim priznane. Uvesti bi bilo treba posebne določbe, da bi se v skladu z Direktivo 95/46/ES zagotovila zaščita podatkov o prosilcih v tem položaju.
- (28) Uporabo te uredbe je mogoče olajšati in njeno učinkovitost povečati z dvostranskimi dogovori med državami članicami za izboljšanje komunikacije med pristojnimi službami, skrajšanje rokov za postopke ali poenostavitev obravnave prošelj za sprejem ali ponovni sprejem ali za uvedbo postopkov za izvajanje predaj.
- (29) Zagotoviti bi bilo treba kontinuiteto med sistemom za določanje odgovorne države članice, uvedenim z Uredbo (ES) št. 343/2003, in sistemom, uvedenim s to uredbo. Podobno bi bilo treba zagotoviti usklajenost med to uredbo in Uredbo (EU) št. 603/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi sistema Eurodac za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Uredbe (EU) št. 604/2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje
- (30) Delovanje sistema Eurodac, vzpostavljenega z Uredbo (EU) št. 603/2013 bi moralo olajšati uporabo te uredbe.
- (31) Delovanje vizumskega informacijskega sistema, kakor je bil vzpostavljen z Uredbo (ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o vizumskem informacijskem sistemu (VIS) in izmenjavi podatkov med državami članicami o vizumih za kratkoročno prebivanje ⁽³⁾, ter zlasti izvajanje členov 21 in 22 navedene uredbe bi moralo olajšati uporabo te uredbe.
- (32) Glede obravnavanja oseb, za katere se uporablja ta uredba, države članice zavezujejo njihove obveznosti iz instrumentov mednarodnega prava, vključno z ustrezno sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.
- (33) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te uredbe, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije ⁽⁴⁾.
- (34) Postopek pregleda bi bilo treba uporabiti za potrditev splošne brošure o Dublin/Eurodac, kot tudi o posebni brošuri za mladoletnike brez spremstva; standardizirane obrazca za izmenjavo zadevnih podatkov o mladoletnikih brez spremstva; enotnih pogojev za posvetovanje in izmenjavo podatkov o mladoletnikih in vzdrževanih osebah; enotnih pogojev za pripravo in prenos prošnje za sprejem ali ponovni sprejem; dveh seznamov z navedbo zadevnih elementov dokazov in posrednih okoliščin, z njihovimi rednimi pregledi; prepustnice; enotnih pogojev za posvetovanje in izmenjavo podatkov o predajah; standardnega obrazca za izmenjavo podatkov pred predajo; skupnega zdravstvenega certifikata; enotnih pogojev in praktičnih ureditev za izmenjavo zdravstvenih podatkov osebe pred predajo ter poti za varen elektronski prenos zahtev.

⁽²⁾ Glej stran 1 tega Uradnega lista.

⁽³⁾ UL L 218, 13.8.2008, str. 60.

⁽⁴⁾ UL L 55, 28.2.2011, str. 13.

⁽¹⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

- (35) Da se določijo dodatna pravila, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastila, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z ugotavljanjem istovetnosti članov družine, bratov ali sester ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva; meril za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih povezav; meril za ocenjevanje sposobnosti sorodnika, da skrbi za mladoletnika brez spremstva, vključno kadar družinski člani, bratje ali sestre mladoletnika brez spremstva bivajo v več kot eni državi članici; elemente za ocenjevanje razmerja odvisnosti; meril za ocenjevanje sposobnosti osebe, da skrbi za vzdrževano osebo in elemente, ki se upoštevajo za ocenjevanje nesposobnosti za potovanje v znatnem časovnem obdobju. Komisija pri izvrševanju svojih pooblastil ne preseže obsega največje koristi otroka, kot je določeno v členu 6(3) te uredbe. Zlasti je pomembno, da Komisija pri svojem pripravljalnem delu opravi ustrezna posvetovanja, vključno na ravni strokovnjakov. Komisija bi morala pri pripravi in oblikovanju delegiranih aktov zagotoviti, da so ustrezni dokumenti predloženi Evropskemu parlamentu in Svetu istočasno, pravočasno in na ustrezen način.
- (36) Komisija bi se morala pri uporabi te uredbe, vključno s pripravo delegiranih aktov, posvetovati s strokovnjaki med drugim iz vseh zadevnih nacionalnih organov.
- (37) Podrobna pravila za uporabo Uredbe (ES) št. 343/2003, so bila določena z Uredbo (ES) št. 1560/2003. Nekatere določbe Uredbe (ES) št. 1560/2003 bi bilo treba bodisi zaradi jasnosti ali ker lahko prispevajo k splošnemu cilju vključiti v to uredbo. Zlasti je tako za zadevne države članice kot za zadevne prosilce pomembno, da obstaja splošen mehanizem za reševanje primerov, kadar se določbe te uredbe v državah članicah različno uporabljajo. Zato je upravičeno, da se mehanizem za reševanje sporov iz Uredbe (ES) št. 1560/2003 vključi v humanitarno klavzulo v to uredbo, področje njegove uporabe pa se razširi na to uredbo v celoti.
- (38) Učinkovito spremljanje uporabe te uredbe zahteva njeno ocenjevanje v rednih časovnih presledkih.
- (39) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so zlasti priznani v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah. Cilj te uredbe je zlasti zagotovitev celotnega spoštovanja pravice do azila, zajamčene s členom 18 Listine, kakor tudi pravic, priznanih v členih 1, 4, 7, 24 in 47 Listine. To uredbo bi bilo zato treba v skladu s tem tudi uporabljati.
- (40) Ker cilja te uredbe, namreč vzpostavitve meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in se ta cilj zaradi obsega in učinkov te uredbe lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji (PEU). V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.
- (41) V skladu s členoma 3 in 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, sta obe državi članici podali uradno obvestilo, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.
- (42) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen PEU in PDEU, Danska ne sodeluje pri sprejetju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PREDMET UREJANJA IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Predmet urejanja

V tej uredbi so določena merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (v nadaljnjem besedilu: odgovorna država članica).

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi:

- (a) „državljan tretje države“ pomeni vsako osebo, ki ni državljan Unije v smislu člena 20(1) PDEU in ki ni državljan države, ki sodeluje pri tej uredbi na podlagi sporazuma z Evropsko unijo;

- (b) „prošnja za mednarodno zaščito“ pomeni prošnjo za mednarodno zaščito, kot je opredeljena v členu 2(h) Direktive 2011/95/EU;
- (c) „prošilec“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je vložila prošnjo za mednarodno zaščito, glede katere še ni bila sprejeta dokončna odločitev;
- (d) „obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito“ pomeni kakršno koli obravnavo prošnje ali odločitev ali sklep v zvezi s tako prošnjo za mednarodno zaščito s strani pristojnega organa v skladu z Direktivo 2013/32/EU in Direktivo 2011/95/EU, razen postopkov določanja odgovorne države članice v skladu s to uredbo;
- (e) „umik prošnje za mednarodno zaščito“ pomeni dejanja, s katerimi prošilec konča postopek, sprožen z vložitvijo njegove prošnje za mednarodno zaščito, v skladu z Direktivo 2013/32/EU, bodisi izrecno bodisi molče;
- (f) „upravičenec do mednarodne zaščite“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki se ji prizna mednarodna zaščita, kakor je opredeljena v členu 2(a) Direktive 2011/95/EU;
- (g) „družinski člani“ pomenijo, kolikor je družina že obstajala v državi izvora, naslednje člane družine prosilca, ki so prisotni na ozemlju držav članic:
- zakonca prosilca ali njegovega zunajzakonskega partnerja v trajnem razmerju, kadar so v skladu s pravom ali prakso zadevne države članice v okviru njenega prava o državljanih tretjih držav neporočeni pari obravnavani na primerljiv način kot poročeni pari,
 - mladoletne otroke parov iz prve alinee ali prosilca, če so neporočeni ter ne glede na to, ali so bili rojeni v zakonski ali zunajzakonski skupnosti ali posvojeni, kot je opredeljeno v nacionalnem pravu,
 - kadar je prošilec mladoleten in neporočen, očeta, mater ali drugo odraslo osebo, ki je odgovorna za prosilca v skladu s pravom ali prakso države članice, v kateri je odrasla oseba prisotna,
 - kadar je upravičenec do mednarodne zaščite mladoleten in neporočen, očeta, mater ali drugo odraslo osebo, ki je odgovorna za upravičenca v skladu s pravom ali prakso države članice, v kateri je upravičenec prisoten;
- (h) „sorodnik“ pomeni odraslega strica ali teto ali starega starša prosilca, ki je prisoten na ozemlju države članice, ne glede na to, ali je rojen v zakonski ali izvenzakonski skupnosti ali posvojen, kot je opredeljeno v nacionalnem pravu;
- (i) „mladoletnik“ pomeni državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je mlajša od 18 let;
- (j) „mladoletnik brez spremstva“ pomeni mladoletnika, ki pride na ozemlje držav članic brez spremstva odrasle osebe, odgovorne zanj v skladu s pravom ali prakso zadevne države članice, in kolikor ga taka odrasla oseba ne vzame dejansko v oskrbo; to vključuje mladoletnika, ki ostane brez spremstva po vstopu na ozemlje držav članic;
- (k) „zastopnik“ pomeni osebo ali organizacijo, ki so jo pristojni organi imenovali, da mladoletniku brez spremstva pomaga in ga zastopa v postopkih iz te uredbe, da se zagotovijo največje koristi otroka in zanj po potrebi izvajajo pravna dejanja. Kadar je za zastopnika imenovana organizacija, ta določi osebo, odgovorno za izvajanje svojih nalog v zvezi z mladoletnikom v skladu s to uredbo;
- (l) „dokument za prebivanje“ pomeni kakršno koli dovoljenje, ki ga izdajo organi države članice, ki državljanu tretje države ali osebi brez državljanstva dovoljuje prebivanje na njenem ozemlju, vključno z dokumenti, ki utemeljujejo dovoljenje, da ostanejo na ozemlju v okviru ukrepov začasne zaščite ali dokler ne prenehajo okoliščine, ki preprečujejo izvedbo odstranitvenega naloga, z izjemo vizumov in dovoljenj za prebivanje, izdanih v obdobju, potrebnem za določitev odgovorne države članice po tej uredbi ali med obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito ali prošnje za dovoljenje za prebivanje;
- (m) „vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice, potrebno za tranzit ali vstop z namenom bivanja v državi članici ali več državah članicah. Vrsta vizuma se določi v skladu z naslednjimi opredelitvami pojmov:
- „dolgoročni vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo, ki ga izda ena od držav članic v skladu s svojim nacionalnim pravom ali pravom Unije in je potrebno za vstop z namenom več kot trimesečnega bivanja v državi članici,

- „kratkoročni vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice za tranzit čez ozemlje ene, več ali vseh držav članic ali namen bivanja na ozemlju teh držav članic, ki ne presega treh mesecev v katerem koli šest-mesečnem obdobju, ki se začne z datumom prvega vstopa na ozemlje držav članic,
 - „letališki tranzitni vizum“ pomeni vizum, ki velja za tranzit čez mednarodna tranzitna območja enega ali več letališč držav članic;
- (n) „nevarnost pobega“ pomeni nevarnost, da bo prosilec ali državljani tretje države ali oseba brez državljanstva v zvezi s katero poteka postopek predaje, pobegnili, v skladu z oceno posameznega primera na podlagi objektivnih krite-rijev, ki so določeni z zakonom.

POGLAVJE II

SPLOŠNA NAČELA IN ZAŠČITNI UKREPI

Člen 3

Dostop do postopka za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito

1. Države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljanov tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vložijo na ozemlju katere koli izmed članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III.

2. Kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

Kadar predaja prosilca v državo članico, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ni mogoča zaradi utemeljene domneve, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja v smislu člena 4 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, država članica, ki izvede postopek določanja odgo-vorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo državo članico kot odgovorno.

Kadar predaja v skladu s tem odstavkom ni mogoča v nobeno državo članico, določeno na podlagi meril iz poglavja III, ali v prvo državo članico, v kateri je bila vložena prošnja, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, postane odgovorna država članica.

3. Vsaka država članica si pridrži pravico, da ob upoštevanju pravil in zaščitnih ukrepov iz Direktive 2013/32/EU pošlje prosilca v varno tretjo državo.

Člen 4

Pravica do obveščенosti

1. Čim je prošnja za mednarodno zaščito vložena v državi članici v smislu člena 20(2), njeni pristojni organi obvestijo prosilca o uporabi te uredbe in zlasti o:

- (a) ciljih te uredbe in posledicah vložitve še ene prošnje v drugi državi članici ter posledicah selitve iz ene države članice v drugo med določanjem odgovorne države članice v skladu s to uredbo in med obravnavanjem prošnje za mednarodno zaščito;
- (b) merilih za določitev odgovorne države članice in hierarhiji takšnih meril v različnih fazah postopka in njihovem traja-nju, vključno z dejstvom, da lahko država članica, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, postane odgo-vorna v skladu s to uredbo, tudi če taka odgovornost ne izhaja iz teh meril;
- (c) osebnem razgovoru v skladu s členom 5 in možnosti pred-ložitve informacij o prisotnosti družinskih članov, sorod-nikov ali drugih svojcev v državah članicah, vključno z načini, na katere lahko prosilec poda take informacije;
- (d) možnosti izpodbijanja odločbe o predaji in, kadar je ustre-zno, zaprositve za odložitev predaje;
- (e) dejstvu, da si pristojni organi držav članic lahko izmenjajo podatke o prosilcu samo za namen izvajanja svojih obvez-nosti iz te uredbe;
- (f) pravici do dostopa do podatkov, ki se nanašajo nanj, pravici, da zahteva popravek takih podatkov ali izbris nezakonito obdelanih podatkov, kakor tudi postopkih uveljavljanja navedenih pravic, vključno s kontaktnimi podatki organov iz člena 35 in nacionalnih organov za varstvo podatkov, ki so odgovorni za obravnavo zahtevkov glede varstva osebnih podatkov.

2. Informacije iz odstavka 1 se zagotovijo v pisni obliki v jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume. Države članice uporabijo skupno brošuro, ki je bila v ta namen oblikovana na podlagi odstavka 3.

Kadar je potrebno za pravilno razumevanje prosilca, se infor-macije zagotovijo tudi ustno, na primer na osebnem razgovoru iz člena 5.

3. Komisija na podlagi izvedbenih aktov oblikuje skupno brošuro, kot tudi posebno brošuro za mladoletnike brez spremstva, ki vsebuje vsaj informacije iz odstavka 1 tega člena. Ta skupna brošura vsebuje tudi informacije o uporabi Uredbe (EU) št. 603/2013 in zlasti o namenu, za katerega se lahko obdelata podatke o prosilcu v okviru Eurodac. Skupno brošuro se pripravi tako, da se državam članicam omogoča, da jo dopolnijo s posebnimi dodatnimi informacijami države članice. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2) te uredbe.

Člen 5

Osební razgovor

1. Da bi olajšala postopek določanja odgovorne države članice, država članica, ki izvede ta postopek, opravi osebni razgovor s prosilcem. Namen razgovora je tudi zagotoviti, da prosilec pravilno razume informacije, ki jih je prejel v skladu s členom 4.

2. Osebni razgovor se lahko opusti, če:

(a) je prosilec pobegnil ali

(b) je prosilec po prejetju informacij iz člena 4 že na drug način podal ustrezne informacije za postopek določitve odgovorne države članice. Država članica, ki opusti razgovor, prosilcu omogoči, da pred sprejetjem odločitve o njegovi predaji odgovorni državi članici v skladu s členom 26(1) da vse nadaljnje informacije, ki so pomembne za pravilno določitev odgovorne države članice.

3. Osebni razgovor se organizira pravočasno, v vsakem primeru pa pred sprejetjem kakršne koli odločitve o predaji prosilca v odgovorno državo članico v skladu s členom 26(1).

4. Osebni razgovor se vodi v jeziku, ki ga prosilec razume ali za katerega se razumno domneva, da ga razume, in v katerem se je zmožen sporazumevati. Država članica, kadar je treba, izbere tolmača, ki je sposoben zagotoviti ustrezno sporazumevanje med prosilcem in osebo, ki vodi osebni razgovor.

5. Osebni razgovor poteka v razmerah, ki zagotavljajo ustrezno zaupnost. Opravi ga oseba, ki je za to usposobljena v skladu z nacionalnim pravom.

6. Država članica, ki vodi osebni razgovor, pripravi pisni povzetek, ki vsebuje vsaj poglobljene informacije, ki jih je prosilec zagotovil med razgovorom. Ta povzetek je lahko bodisi

v obliki poročila bodisi na standardnem obrazcu. Država članica prosilcu in/ali pravnemu svetovalcu ali drugemu zagovorniku, ki prosilca zastopa, pravočasno zagotovi dostop do povzetka.

Člen 6

Zaščitni ukrepi za mladoletnike

1. Pri izvajanju vseh postopkov iz te uredbe je primarna skrb držav članic največja korist otroka.

2. Države članice poskrbijo, da zastopnik zastopa in/ali pomaga mladoletniku brez spremstva v vseh postopkih iz te uredbe. Zastopnik je usposobljen in ima strokovno znanje, da zagotovi upoštevanje največje koristi otroka v postopkih, ki potekajo v skladu s to uredbo. Tak zastopnik ima dostop do vsebine ustreznih dokumentov iz dosjeja prosilca, vključno s posebno brošuro za mladoletnike brez spremstva.

Ta odstavek ne posega v ustrezne določbe člena 25 Direktive 2013/32/EU.

3. Države članice pri ocenjevanju največjih koristi otroka tesno sodelujejo med sabo in upoštevajo zlasti naslednje dejavnike:

(a) možnosti ponovne združitve družine;

(b) dobro počutje in družbeni razvoj mladoletnika;

(c) vprašanja varnosti in varovanja, zlasti v primerih, ko obstaja nevarnost, da mladoletnik postane žrtev trgovine z ljudmi;

(d) mnenja mladoletnika v skladu z njegovo starostjo in zrelostjo.

4. Za namene uporabe člena 8 država članica, v kateri je mladoletnik brez spremstva vložil prošnjo za mednarodno zaščito, čim prej ustrezno ukrepa, da ugotovi, ali ima mladoletnik brez spremstva na ozemlju držav članic družinske člane, brate ali sestre ali sorodnike, pri čemer štiti največje koristi otroka.

V ta namen lahko ta država članica zaprosi za pomoč mednarodne ali druge ustrezne organizacije in lahko mladoletniku olajša dostop do storitev za izsleditev oseb takih organizacij.

Osebe pristojnih organov iz člena 35, ki obravnava zahteve mladoletnikov brez spremstva, je imelo in se še naprej ustrezno usposablja glede posebnih potreb mladoletnikov.

5. Da se olajšajo ustrezni ukrepi za ugotavljanje istovetnosti članov družine, bratov ali sester ali sorodnikov mladoletnika brez spremstva, ki biva na ozemlju druge države članice v skladu z odstavkom 4 tega člena, Komisija sprejme izvedbene akte, vključno s standardnim obrazcem za izmenjavo ustreznih podatkov med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2)

POGLAVJE III

MERILA ZA DOLOČANJE ODGOVORNE DRŽAVE ČLANICE

Člen 7

Hierarhija meril

1. Merila za določanje odgovorne države članice se uporabljajo po vrstnem redu, v katerem so navedena v tem poglavju.

2. Država članica, odgovorna v skladu z merili iz tega poglavja, se določi na podlagi položaja, ki je obstajal, ko je prosilec prvič vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici.

3. V zvezi z uporabo meril iz členov 8, 10 in 16 države članice upoštevajo vse razpoložljive dokaze o prisotnosti družinskih članov, sorodnikov ali drugih svojcev prosilca na ozemlju države članice, pod pogojem, da so takšni dokazi predloženi preden druga država članica sprejme prošnjo za sprejem ali ponovni sprejem zadevne osebe v skladu s členom 22 oziroma 25 ter da o predhodnih prošnjah za mednarodno zaščito prosilca še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev.

Člen 8

Mladoletniki

1. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, je odgovorna država članica tista, kjer je zakonito prisoten družinski član ali brat ali sestra mladoletnika brez spremstva, pod pogojem, da je to v najboljšo korist mladoletnika. Kadar je prosilec poročen mladoletnik, katerega zakonec ni zakonito prisoten na ozemlju držav članic, je odgovorna država članica, kjer je zakonito prisoten oče, mati ali druga odrasla oseba, odgovorna za mladoletnika, bodisi v skladu s pravom ali prakso te države članice, ali brat ali sestra.

2. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva in ima sorodnika, ki je zakonito prisoten v drugi državi članici, ter se na podlagi individualne obravnave ugotovi, da lahko ta sorodnik poskrbi zanj, ta država članica združi mladoletnika z njegovim

sorodnikom in je odgovorna država članica, pod pogojem, da je to v največjo korist mladoletnika.

3. Kadar družinski člani, bratje ali sestre ali sorodniki iz odstavkov 1 in 2 bivajo v več kot eni državi članici, se odgovorno državo članico določi na osnovi največje koristi mladoletnika brez spremstva.

4. V odsotnosti družinskega člana, brata ali sestre ali sorodnika iz odstavkov 1 in 2 je odgovorna tista država članica, v kateri je mladoletnik brez spremstva vložil prošnjo za mednarodno zaščito, pod pogojem, da je to v največjo korist mladoletnika.

5. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 45 v zvezi z ugotavljanjem istovetnosti družinskih članov, bratov ali sester mladoletnika brez spremstva; merili za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih povezav; merili za ocenjevanje sposobnosti sorodnika, da skrbi za mladoletnika brez spremstva, vključno kadar družinski člani, bratje ali sestre mladoletnika brez spremstva bivajo v več kot eni državi članici. Komisija pri izvrševanju svojih pooblastil ne preseže obsega največje koristi otroka, kot je določeno v členu 6(3).

6. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo podatkov med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 9

Družinski člani, ki so upravičenci do mednarodne zaščite

Kadar ima prosilec družinskega člana, ne glede na to, ali je bila družina že prej oblikovana v državi izvora, ki mu je kot upravičencu do mednarodne zaščite, dovoljeno prebivanje v državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, pod pogojem, da zadevne osebe pisno izrazijo to željo.

Člen 10

Družinski člani, ki so prosilci za mednarodno zaščito

Kadar ima prosilec v državi članici družinskega člana, o čigar prošnji za mednarodno zaščito v tej državi članici še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, pod pogojem, da zadevne osebe pisno izrazijo to željo.

Člen 11

Družinski postopek

Kadar več družinskih članov in/ali mladoletnih neporočenih bratov ali sester hkrati vloži prošnje za mednarodno zaščito v isti državi članici ali na datume, ki so dovolj blizu, da se lahko postopki določanja odgovorne države članice opravijo skupaj, in kadar bi uporaba meril iz te uredbe pomenila njihovo ločitev, se odgovorna država članica določi na osnovi naslednjih določb:

- (a) za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito vseh družinskih članov in/ali mladoletnih neporočenih bratov ali sester je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za sprejem največjega števila zadevnih oseb;
- (b) če to ne gre, je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za obravnavanje najstarejšega od njih.

Člen 12

Izdaja dokumentov za prebivanje ali vizumov

1. Kadar prosilec poseduje veljaven dokument za prebivanje, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, ki je dokument izdala.
2. Kadar prosilec poseduje veljavni vizum, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, ki je vizum izdala, razen če je bil vizum izdan v imenu druge države članice v skladu z ureditvijo zastopanja, kot je določena v členu 8 Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti⁽¹⁾. V takem primeru je zastopana država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.
3. Kadar prosilec poseduje več kot en veljaven dokument za prebivanje ali vizum, ki so jih izdale različne države članice, odgovornost za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito prevzamejo države članice po naslednjem vrstnem redu:
 - (a) država članica, ki je izdala dokument za prebivanje, ki daje pravico do najdaljšega časa bivanja, ali, kadar so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala dokument za prebivanje z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti;

- (b) država članica, ki je izdala vizum z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti, kadar gre za različne vizume iste vrste;

- (c) kadar so vizumi različnih vrst, država članica, ki je izdala vizum z najdaljšim časom veljavnosti, ali, kadar so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala vizum z najpoznejšim datumom poteka veljavnosti.

4. Kadar prosilec poseduje samo enega ali več dokumentov za prebivanje, ki so potekli manj kot dve leti pred tem, ali enega ali več vizumov, ki so potekli manj kot šest mesecev pred tem in ki so mu dejansko omogočili vstop na ozemlje države članice, se za čas, ko prosilec ne zapusti ozemelj držav članic, uporabijo odstavki 1, 2 in 3.

Kadar prosilec poseduje enega ali več dokumentov za prebivanje, ki so potekli manj kot dve leti pred tem, ali enega ali več vizumov, ki so potekli manj kot šest mesecev pred tem in ki so mu dejansko omogočili vstop na ozemlje države članice, in če ni zapustil ozemelj držav članic, je odgovorna država članica, v kateri je vložena prošnja za mednarodno zaščito.

5. Dejstvo, da sta bila dokument za prebivanje ali vizum izdana na podlagi lažne ali privzete identitete ali ob predložitvi prirejenih, ponarejenih ali neveljavnih listin, ne preprečuje, da bi bila odgovornost dodeljena državi članici, ki ju je izdala. Vendar država članica, ki je izdala dokument za prebivanje ali vizum, ni odgovorna, če lahko dokaže, da je do prevare prišlo po izdaji dokumenta ali vizuma.

Člen 13

Vstop in/ali bivanje

1. Kadar se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih na dveh seznamih iz člena 22(3) te uredbe, vključno s podatki iz Uredbe (EU) št. 603/2013, ugotovi, da je prosilec ob prihodu iz tretje države nezakonito prečkal mejo države članice po kopnem, morju ali zraku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v katero je vstopil na ta način. Ta odgovornost preneha 12 mesecev po datumu nezakonitega prehoda meje.
2. Če države članice ni mogoče ali je ni več mogoče šteti za odgovorno v skladu z odstavkom 1 tega člena in če se na osnovi dokazov ali posrednih okoliščin, kot so opisani na dveh seznamih iz člena 22(3), ugotovi, da je prosilec – ki je vstopil na ozemlja držav članic nezakonito ali za katerega ni mogoče ugotoviti okoliščin vstopa – pred vložitvijo prošnje v državi članici živel nepretrgoma vsaj pet mesecev v državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

Če je prosilec že živel v obdobjih najmanj pet mesecev v več državah članicah, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bilo to nazadnje.

⁽¹⁾ UL L 243, 15.9.2009, str. 1.

Člen 14

Vstop brez vizumske obveznosti

1. Če državljan tretje države ali oseba brez državljanstva vstopi na ozemlje države članice, v kateri za vstop ne velja vizumska obveznost, je za obravnavanje njene prošnje za mednarodno zaščito odgovorna ta država članica.

2. Načelo, določeno v odstavku 1 se ne uporabi, če državljan tretje države ali oseba brez državljanstva vloži svojo prošnjo za mednarodno zaščito v drugi državi članici, v kateri za vstop na njeno ozemlje prav tako ne velja vizumska obveznost. V tem primeru je ta druga država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito.

Člen 15

Prošnja na mednarodnem tranzitnem območju letališča

Kadar državljan tretje države ali oseba brez državljanstva poda prošnjo za mednarodno zaščito v mednarodnem tranzitnem območju letališča države članice, je za obravnavanje prošnje odgovorna ta država članica.

POGLAVJE IV

VZDRŽEVANE OSEBE IN DISKRECIJSKE KLAUZULE

Člen 16

Vzdrževane osebe

1. Kadar je prosilec zaradi nosečnosti ali novorojenega otroka, resne bolezni, hude invalidnosti ali starosti odvisen od pomoči svojega otroka, brata ali sestre ali starša, ki zakonito prebiva v eni od držav članic, ali je otrok, brat ali sestra ali eden od staršev prosilca, ki zakonito prebiva v eni od držav članic, odvisen od slednjega, država članica običajno prosilca obdrži skupaj ali združi s tem otrokom, bratom ali sestro ali enim od staršev, pod pogojem, da so družinske vezi obstajale že v državi izvora, da je otrok, brat ali sestra ali eden od staršev ali prosilec zmožen nuditi pomoč drugi vzdrževani osebi in da zadevne osebe pisno izrazijo to željo.

2. Kadar otrok, brat ali sestra ali eden od staršev iz odstavka 1 zakonito prebiva v drugi državi članici in ne v tisti, v kateri je prisoten prosilec, je odgovorna država članica tista, v kateri otrok, brat ali sestra ali eden od staršev zakonito prebiva, razen če prosilec zaradi svojega zdravstvenega stanja dlje časa ne more potovati v to državo članico. V takem primeru je odgovorna država članica tista, kjer je prosilec prisoten. Taka država članica nima obveznosti, da pripelje otroka, brata ali sestro ali enega od staršev prosilca na svoje ozemlje.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 45 v zvezi z v zvezi z ocenjevanjem razmerja odvisnosti, merili za ugotavljanje obstoja dokazanih družinskih povezav, merili za ocenjevanje sposobnosti zadevne osebe, da skrbi za vzdrževano osebo in elementi, ki se upoštevajo za ocenjevanje nesposobnosti za potovanje v znatnem časovnem obdobju.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo informacij med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 17

Diskrecijske klavzule

1. Z odstopanjem od člena 3(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

Država članica, ki se odloči, da bo prošnjo za mednarodno zaščito obravnavala v skladu s tem odstavkom, postane odgovorna država članica in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo. Kadar je ustrezno, odgovorna država članica prek elektronskega komunikacijskega omrežja „DubliNet“, vzpostavljenega v skladu s členom 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003, obvesti predhodno odgovorno državo članico, državo članico, ki vodi postopek določanja odgovorne države članice, ali tisto, ki je bila zaprosena, da sprejme ali ponovno sprejme prosilca.

Država članica, ki postane odgovorna v skladu s tem odstavkom, to dejstvo takoj navede v sistemu Eurodac v skladu z Uredbo (EU) št. 603/2013 s tem, da doda datum, ko je bila sprejeta odločitev o obravnavanju prošnje.

2. Država članica, v kateri je podana prošnja za mednarodno zaščito in ki opravlja postopek določanja odgovorne države članice, ali odgovorna država članica, lahko kadar koli pred sprejetjem prve vsebinske odločitve od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca, da se zagotovi združitev katerih koli sorodnikov iz humanitarnih razlogov, zlasti na podlagi družinskih ali kulturnih vidikov, tudi kadar ta druga država članica ni odgovorna po merilih iz členov 8 do 11 in 16. Te osebe morajo pisno izraziti strinjanje s tem.

Zahtevek za sprejem vsebuje vse gradivo v posesti države članice, ki daje zahtevo, ki državi članici, na katero je zahteva naslovljena, omogoča oceno položaja.

Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri vse potrebno za preučitev navedenih humanitarnih razlogov in državi članici, ki daje zahtevo, v dveh mesecih od datuma prejema zahteve odgovori prek elektronskega komunikacijskega omrežja „DubliNet“, vzpostavljenega v skladu s členom 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003. V primeru zavrnitve se v odgovoru navedejo razlogi zanj.

Kadar država članica, na katero je bila zahteva naslovljena, zahtevo sprejme, se odgovornost za obravnavanje prošnje prenese nanjo.

POGLAVJE V

OBVEZNOSTI ODGOVORNE DRŽAVE ČLANICE

Člen 18

Obveznosti odgovorne države članice

1. Odgovorna država članica po tej uredbi, je zavezana, da:
 - (a) pod pogoji iz členov 21, 22 in 29 sprejeti prosilca, ki je vložil prošnjo v drugi državi članici;
 - (b) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja se obravnava in ki je podal prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;
 - (c) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, ki je umaknila prošnjo, ki se obravnava, in podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje;
 - (d) pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 ponovno sprejeti državljana tretje države ali osebo brez državljanstva, katere prošnjo je zavrnila in ki je podala prošnjo v drugi državi članici ali ki je na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje.
2. V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(a) in (b), odgovorna država članica obravnava ali dokonča obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo je podal prosilec.

V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(c) in kadar je odgovorna država članica, potem ko je prosilec prošnjo umaknil, njeno obravnavo prekinila pred sprejetjem vsebinske odločitve na prvi stopnji, ta država članica zagotovi, da ima prosilec pravico zahtevati dokončanje obravnave njegove prošnje ali vložiti novo prošnjo za mednarodno zaščito, ki ne

bo obravnavana kot naknadna prošnja, kot je določeno v Direktivi 2013/32/EU. V takih primerih države članice zagotovijo dokončanje obravnave.

V primerih, ki spadajo v področje uporabe odstavka 1(d), v katerih je bila prošnja zavrnjena le na prvi stopnji, odgovorna država članica zagotovi, da zadevna oseba ima ali je imela možnost uporabe učinkovitega pravnega sredstva v skladu s členom 46 Direktive 2013/32/EU.

Člen 19

Prenehanje obveznosti

1. Kadar država članica prosilcu izda dokument za prebivanje, se obveznosti, določene v členu 18(1), prenesejo na to državo članico.
2. Obveznosti iz člena 18(1) prenehajo, kadar lahko odgovorna država članica ob zahtevi za sprejem ali ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje držav članic za najmanj tri mesece, razen če zadevna oseba poseduje veljavni dokument za prebivanje, ki ga je izdala odgovorna država članica.

Prošnja, vložena po obdobju odsotnosti iz prvega pododstavka, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.

3. Prav tako prenehajo obveznosti, določene v členu 18(1)(c) in (d), kadar lahko država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje, ob zahtevi za ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) ugotovi, da je zadevna oseba zapustila ozemlje države članice v skladu z odločbo o vrnitvi ali odstranitvenim nalogom, ki ga je slednja izdala po umiku ali zavrnitvi prošnje.

Prošnja, vložena po dejanski odstranitvi, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.

POGLAVJE VI

POSTOPKI ZA SPREJEM IN PONOVI SPREJEM

DEL I

Začetek postopka

Člen 20

Začetek postopka

1. Postopek določanja odgovorne države članice se začne takoj, ko je v državi članici prvič vložena prošnja za mednarodno zaščito.

2. Prošnja za mednarodno zaščito šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga predloži prosilec, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ, prispe do pristojnega organa zadevne države članice. Kadar prošnja ni pisna, mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila čim krajši.

3. Za namene te uredbe je položaj mladoletnika, ki spremlja prosilca in je v skladu z opredelitvijo družinskega člana, neločljiv od položaja družinskega člana ter je predmet obravnave v državi članici, ki je odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito tega družinskega člana, tudi če mladoletnik ni sam po sebi prosilec, če je to v največjo korist mladoletnika. Enako se obravnavajo otroci, rojeni potem, ko prosilec prispe na ozemlje držav članic, brez potrebe po sprožitvi novega postopka za njihov sprejem.

4. Kadar prošnjo za mednarodno zaščito pri pristojnem organu države članice vloži prosilec, ki je na ozemlju druge države članice, odgovorno državo članico določi država članica, na ozemlju katere je prosilec. Slednjo državo članico brez odlaganja obvesti država članica, ki je prejela prošnjo, in nato v tej uredbi šteje za državo članico, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito.

Prosilec je pisno obveščen o tej spremembi določitve države članice in o datumu, ko je bila sprememba opravljena.

5. Prosilca, ki je prisoten v drugi državi članici brez dokumenta za prebivanje ali ki tam vloži prošnjo za mednarodno zaščito po umiku svoje prve prošnje, podane v drugi državi članici med postopkom določanja odgovorne države članice, država članica, v kateri je bila najprej vložena ta prošnja za mednarodno zaščito, ponovno sprejme pod pogoji iz členov 23, 24, 25 in 29 z namenom dokončanja postopka določanja odgovorne države članice.

Ta obveznost preneha, kadar lahko država članica, ki je prejela zahtevo za dokončanje postopka določanja odgovorne države članice, ugotovi, da je prosilec medtem zapustil ozemlja držav članic za obdobje najmanj treh mesecev ali je od druge države članice dobil dokument za prebivanje.

Prošnja, vložena po takem obdobju odsotnosti iz drugega pododstavka, šteje za novo prošnjo, ki zahteva začetek novega postopka določanja odgovorne države članice.

DEL II

Postopki za zahteve za sprejem

Člen 21

Predložitev zahteve za sprejem

1. Kadar država članica, v kateri je bila vložena prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je za obravnavanje prošnje

odgovorna druga država članica, lahko čim hitreje, v vsakem primeru pa tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja vložena v smislu člena 20(2), od druge države članice zahteva, da sprejme prosilca.

Ne glede na prvi pododstavek v primeru zadetka v sistemu Eurodac, ki se ujema s podatki, zabeleženimi v skladu s členom 14 Uredbe (EU) št. 603/2013, se v skladu s členom 15(2) navedene uredbe zahteva pošlje v dveh mesecih od prejema tega zadetka.

Kadar zahteva po sprejemu prosilca ni dana v obdobjih, določenih v prvem in drugem pododstavku, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

2. Država članica, ki poda zahtevo, lahko prosi za nujen odgovor v primerih, kadar je prošnja za mednarodno zaščito vložena po zavrnitvi dovoljenja za vstop ali nadaljnje bivanje, po prijemu zaradi nezakonitega bivanja ali po vročitvi ali izvrstitvi odstranitvenega naloga.

V zahtevi se navede utemeljene razloge za nujen odgovor in rok, v katerem se odgovor pričakuje. Ta rok je vsaj en teden.

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 se zahteva za sprejem s strani druge države članice poda na podlagi standardnega obrazca in vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani na dveh seznamih iz člena 22(3) in/ali ustrezne elemente iz izjave prosilca, ki organu države članice, na katero je naslovljena zahteva, omogočajo, da preveri, če je odgovorna na osnovi meril, določenih v tej uredbi.

Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo podatkov med državami članicami. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 22

Odgovor na zahtevo za sprejem

1. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri potrebno in se o zahtevi za sprejem prosilca odloči v dveh mesecih od datuma, ko je prejela zahtevo.

2. V postopku določanja odgovorne države članice se uporabijo elementi dokazov in posrednih okoliščin.

3. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi in redno pregleduje oba seznama z navedbo ustreznih elementov dokazov in posrednih okoliščin v skladu z merili iz točk (a) in (b) tega odstavka. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

(a) Dokazi:

- (i) to se nanaša na formalne dokaze, ki določajo odgovornost v skladu s to uredbo, kolikor ni ovrženo z dokazom o nasprotnem;
- (ii) države članice odboru, predvidenem v členu 44, zagotovijo vzorce različnih vrst upravnih dokumentov v skladu s tipologijo, uvedeno s seznamom formalnih dokazov;

(b) posredne okoliščine:

- (i) to se nanaša na indikativne elemente, ki so v nekaterih primerih lahko, čeprav so ovrgljivi, zadostni glede na svojo dokazno vrednost;
- (ii) njihova dokazna vrednost v zvezi z odgovornostjo za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito se oceni za vsak primer posebej.

4. Zahteva po dokazu ne sme presegati tistega, kar je potrebno za pravilno uporabo te uredbe.

5. Če formalni dokaz ne obstaja, država članica, na katero je zahteva naslovljena, prizna svojo odgovornost, če so posredne okoliščine koherentne, preverljive in dovolj podrobne za ugotovitev odgovornosti.

6. Kadar država članica, ki daje zahtevo, prosi za nujen odgovor v skladu z določbami člena 21(2), država članica, na katero je zahteva naslovljena, vложи vse napore, da bi spoštovala zahtevani rok. V izrednih primerih, ko se lahko dokaže, da je obravnavanje zahteve za sprejem prosilca posebej zapleteno, lahko država članica, na katero je zahteva naslovljena, odgovori po zahtevanem roku, vendar v vsakem primeru najkasneje v enem mesecu. V takih primerih mora država članica, na katero je zahteva naslovljena, državi članici, ki daje zahtevo, v prvotno zahtevanem roku sporočiti svojo odločitev, da bo svoj odgovor odložila.

7. Opustitev ukrepanja v dvomesečnem roku iz odstavka 1 in enomesečnem roku iz odstavka 6 je enakovredna sprejetju zahteve in posledica tega je obveznost sprejema osebe, vključno z obveznostjo zagotovitve ustrezne ureditve za prihod.

DEL III

Postopki za zahteve za ponovni sprejem

Člen 23

Predložitev zahteve za ponovni sprejem, če je bila v državi članici, ki daje zahtevo, vložena nova prošnja

1. Kadar država članica, v kateri je oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito, meni, da je

v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje pristojna druga država članica, lahko zahteva, da to osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

2. Zahteva za ponovni sprejem zadevne osebe se poda čim hitreje oziroma v vsakem primeru v dveh mesecih od prejema zadetka Eurodac, kot je opredeljeno v členu 9(5) Uredbe (EU) št. 603/2013.

Če zahteva za ponovni sprejem temelji na dokazih, ki niso pridobljeni iz sistema Eurodac, se državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pošlje v treh mesecih od datuma, ko je bila v smislu člena 20(2) vložena prošnja za mednarodno zaščito.

3. Kadar zahteva za ponovni sprejem ni podana v rokih iz odstavka 2, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna država članica, v kateri je bila vložena nova prošnja.

4. Zahteva za ponovni sprejem se poda na podlagi standardnega obrazca ter vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani na dveh seznamih iz člena 22(3), in/ali ustrezne elemente iz izjav zadevne osebe, ki organom države članice, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo, da preveri, ali je odgovorna na podlagi meril, določenih v tej uredbi.

Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za pripravo in predložitev zahtev za ponovni sprejem. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 24

Predložitev zahteve za ponovni sprejem, če v državi članici, ki poda zahtevo, ni bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito

1. Kadar država članica, na ozemlju katere oseba iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) prebiva brez dokumenta za prebivanje in v kateri ni bila vložena nova prošnja za mednarodno zaščito, meni, da je v skladu s členom 20(5) in členom 18(1)(b), (c) ali (d) za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko zahteva, da zadevno osebo ponovno sprejme ta druga država članica.

2. Kadar se država članica, na ozemlju katere oseba prebiva brez dokumenta za prebivanje, odloči, da bo v skladu s členom 17 Uredbe (EU) št. 603/2013 podatke iskala v sistemu Eurodac, se z odstopanjem od člena 6(2) Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje

nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav⁽¹⁾ zahteva za ponovni sprejem zadevne osebe iz člena 18(1)(b) ali (c) te uredbe ali osebe iz člena 18(1)(d), katere prošnja za mednarodno zaščito ni bila zavrnjena z dokončno odločitvijo, poda čim hitreje oziroma v vsakem primeru v dveh mesecih od prejema zadetka Eurodac, kot je opredeljeno v členu 17(5) Uredbe (EU) št. 603/2013.

Če zahteva za ponovni sprejem zadevne osebe temelji na dokazih, ki niso pridobljeni iz sistema Eurodac, se državi članici, na katero je zahteva naslovljena, pošlje v treh mesecih od datuma, ko država članica ugotovi, da bi lahko bila za zadevno osebo odgovorna druga država članica.

3. Kadar zahteva za ponovni sprejem ni podana v rokih iz odstavka 2, država članica, na ozemlju katere zadevna oseba prebiva brez dokumenta za prebivanje, tej osebi omogoči vložitev nove prošnje.

4. Kadar je oseba iz člena 18(1)(d) te uredbe, katere prošnja za mednarodno zaščito je bila v eni državi članici zavrnjena z dokončno odločitvijo, na ozemlju druge države članice brez dokumenta za prebivanje, lahko slednja država članica od prve države članice zahteva ponovni sprejem zadevne osebe ali pa izpelje postopek vračanja v skladu z Direktivo 2008/115/ES.

Kadar se slednja država članica odloči, da bo od prve države članice zahtevala, da ponovno sprejme zadevno osebo, se pravila iz Direktive 2008/115/ES ne uporabljajo.

5. Zahteva za ponovni sprejem prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(b), (c) ali (d) se oblikuje na podlagi standardnega obrazca in vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani v dveh seznamih iz člena 22(3), in/ali ustrezne elemente iz izjave osebe, ki organom države članice, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo, da preveri, ali je odgovorna na podlagi meril, določenih v tej uredbi.

Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi in redno pregleduje dva seznama z navedbo ustreznih elementov dokazov in posrednih okoliščin v skladu z merili iz člena 22(3)(a) in (b) ter vzpostavi enotne pogoje za pripravo in predložitev zahtev za ponovni sprejem. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 25

Odgovor na zahtevo za ponovni sprejem

1. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, ustrezno preveri in sprejme odločbo o zahtevi po ponovnem sprejemu zadevne osebe čim prej in v nobenem primeru ne pozneje od enega meseca od datuma prejetja zahteve. Če zahteva temelji na podatkih, pridobljenih iz sistema Eurodac, se ta rok skrajša na dva tedna.

⁽¹⁾ UL L 348, 24.12.2008, str. 98.

2. Opustitev ukrepanja v roku enega meseca oziroma dveh tednov iz odstavka 1, je enakovredna sprejetju zahteve in posledica tega je obveznost ponovnega sprejema zadevne osebe, vključno z obveznostjo zagotovitve ustrezne ureditve za prihod.

DEL IV

Postopkovni zaščitni ukrepi

Člen 26

Obvestilo glede odločitve o predaji

1. Kadar se država članica, na katero je naslovljena zahteva, strinja, da bo sprejela ali ponovno sprejela prosilca ali drugo osebo iz člena 18(1)(c) ali (d), država članica, ki daje zahtevo, uradno obvesti zadevno osebo o odločitvi o njeni predaji v odgovorno državo članico in kjer je ustrezno, o odločitvi, da njene prošnje za mednarodno zaščito ne bo obravnavala. Če zadevno osebo zastopa pravni svetovalec ali drug zagovornik, se lahko država članica odloči, da bo o odločitvi uradno obvestila takega svetovalca oziroma zagovornika in ne zadevne osebe, kar po potrebi sporoči zadevni osebi.

2. Odločitev iz odstavka 1 vsebuje tudi informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih, vključno s pravico zaprositi za odločilni učinek, kadar je to ustrezno, in o rokih, ki veljajo za vložitev takih pravnih sredstev in za izvedbo predaje in po potrebi informacije o kraju, kamor mora zadevna oseba priti, in datumu, ko mora tja priti, če ta oseba v odgovorno državo članico potuje z lastnimi sredstvi.

Države članice zagotovijo, da zadevna oseba hkrati z odločitvijo iz odstavka 1 prejme informacije o osebah ali subjektih, ki ji lahko nudijo pravno pomoč, če ji te informacije niso bile sporočene že prej.

3. Če zadevni osebi ne pomaga ali je ne zastopa pravni svetovalec ali drug zagovornik, jo države članice v jeziku, ki ga zadevna oseba razume ali za katerega se upravičeno domneva, da ga razume, obvestijo o glavnih elementih odločitve, kar v vsakem primeru vključuje informacije o razpoložljivih pravnih sredstvih in veljavnih rokih za vložitev takih pravnih sredstev.

Člen 27

Pravna sredstva

1. Prosilec ali druga oseba iz člena 18(1)(c) ali (d) ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.

2. Države članice zagotovijo razumno obdobje, v katerem lahko zadevna oseba v skladu z odstavkom 1 uveljavlja svojo pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

3. Za namene pritožb zoper ali ponovnega pregleda odločitev o predaji države članice v svojem nacionalnem pravu določijo:

- (a) da ima prosilec na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda pravico ostati v zadevni državi članici do zaključka postopka pritožbe ali ponovnega pregleda, ali
- (b) da se predaja avtomatično odloži in da takšna odložitev preneha veljati po preteku razumnega obdobja, v katerem bi sodišče ali razsodišče po natančni preučitvi zahteve za odlog moralo odločiti, ali pritožbi ali ponovnemu pregledu zahteve odobri odločilni učinek, ali
- (c) da ima zadevna oseba možnost, da v razumnem obdobju od sodišča ali razsodišča zahteva odložitev izvršitve odločitve o predaji, dokler se obravnava njegova pritožba ali poteka ponovni pregled. Države članice z odložitvijo predaje do sprejetja odločitve o prvi zahtevi za odlog zagotovijo, da je na voljo učinkovito pravno sredstvo. Vse odločitve glede odložitve izvršitve predaje se sprejmejo v razumnem obdobju, ki omogoča podrobno in natančno preučitev zahteve za odlog. V odločitvi, da se izvršitev odločitve o predaji ne odloži, so navedeni razlogi za takšno odločitev.

4. Države članice lahko določijo, da se lahko pristojni organi po uradni dolžnosti odločijo, da bodo odložili izvršitev odločitve o predaji, dokler se obravnava pritožba ali poteka ponovni pregled.

5. Države članice zagotovijo, da ima zadevna oseba dostop do pravne pomoči in po potrebi do jezikovne pomoči.

6. Države članice zagotovijo, da se na zahtevo odobri brezplačna pravna pomoč, če zadevne osebe niso sposobne kriti s tem povezanih stroškov. Države članice lahko določijo, da obravnava prosilcev, kar zadeva honorarje in druge stroške, ne bo ugodnejša od obravnave, ki je na splošno odobrena za njihove državljane v zadevah, ki se nanašajo na pravno pomoč.

Brez samovoljnega omejevanja dostopa do pravne pomoči lahko države članice določijo, da se brezplačna pravna pomoč in zastopanje ne odobri, če po mnenju pristojnega organa, sodišča ali razsodišča pritožba ali ponovni pregled nimata dejanskih možnosti za uspeh.

Kadar odločitev o neodobritvi brezplačne pravne pomoči in zastopanja v skladu s tem odstavkom sprejme organ, ki ni sodišče ali razsodišče, države članice zagotovijo pravico do učinkovitega pravnega sredstva za izpodbijanje odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.

Pri zagotavljanju skladnosti z zahtevami iz tega odstavka države članice zagotovijo, da pravna pomoč in zastopanje nista samovoljno omejena in da dostop prosiča do sodnega varstva ni oviran.

Pravna pomoč vključuje vsaj pripravo zahtevanih procesnih dokumentov in zastopanje pred sodiščem ali razsodiščem ter je lahko omejena na pravne svetovalce ali zagovornike, ki so v nacionalnem pravu posebej določeni za pomoč in zastopanje.

Postopke za dostop do pravne pomoči se določi v nacionalnem pravu.

DEL V

Pridržanje za namen predaje

Člen 28

Pridržanje

1. Države članice ne smejo pridržati osebe zgolj zato, ker v zvezi z njo poteka postopek, določen v tej uredbi.

2. Kadar obstaja znatna nevarnost, da bo oseba pobegnila, lahko države članice na podlagi presoje vsakega posameznega primera zadevno osebo pridržijo, da bi omogočile izvedbo postopkov za predajo v skladu s to uredbo, vendar le, če je ukrep pridržanja sorazmeren in ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov.

3. Pridržanje traja čim manj časa in ne sme trajati dlje, kot je razumno potrebno za skrbno izvedbo potrebnih upravnih postopkov vse do izvršitve predaje v skladu s to uredbo.

Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, rok za predložitev zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ni daljši od enega meseca od vložitve prošnje. Država članica, ki izvaja postopek v skladu s to uredbo, v takih primerih zaprosi za nujen odgovor. Tak odgovor se poda v dveh tednih od prejema prošnje. Če v dveh tednih odgovora ni, je to enakovredno sprejetju zahteve in posledica tega je obveznost sprejema ali ponovnega sprejema osebe, vključno z obveznostjo zagotovitve ustrezne ureditve za prihod.

Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, se njena predaja iz države članice, ki daje zahtevo, v odgovorno državo članico izvede, kakor hitro je to praktično izvedljivo, najpozneje pa v šestih tednih po tem, ko je druga država članica implicitno ali eksplicitno odobrila zahtevo za sprejetje ali ponovno sprejetje zadevne osebe, ali od trenutka, ko preneha veljati odločilni učinek pritožbe ali ponovnega pregleda v skladu s členom 27(3).

Kadar država članica, ki daje zahtevo, zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ne predloži v predpisanem roku ali če se predaja ne izvede v navedenem roku šestih tednov iz tretjega pododstavka, oseba več ne sme biti pridržana. Členi 21, 23, 24 in 29 se še naprej ustrezno uporabljajo.

4. Kar zadeva pogoje za pridržanje in zaščitne ukrepe, ki veljajo za pridržane osebe, se zaradi omogočanja postopkov predaje v odgovorno državo članico uporabljajo členi 9, 10 in 11 Direktive 2013/33/EU.

DEL VI

Predaje

Člen 29

Načini in roki

1. Predaja prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) iz države članice, ki poda zahtevo, v odgovorno državo članico, se izvede v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, ki poda zahtevo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih po odobritvi zahteve, da bo druga država članica sprejela ali ponovno sprejela zadevno osebo ali končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu, če v skladu s členom 27(3) obstaja odločilni učinek.

Če se predaje v odgovorno državo članico izvajajo v obliki nadzorovanega odhoda ali v spremstvu, države članice zagotovijo, da se izvajajo na human način ter da se ob tem v celoti spoštujejo temeljne pravice in človeško dostojanstvo.

Če je treba, država članica, ki poda zahtevo, prosilcu priskrbi prepustnico. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi obliko prepustnice. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Odgovorna država članica obvesti državo članico, ki daje zahtevo, kot je ustrezno, o varnem prihodu zadevne osebe ali o dejstvu, da v roku, ki je bil določen, ni prišel.

2. Kadar se predaja ne opravi v roku šestih mesecev, je odgovorna država članica oproščena svoje obveznosti sprejema ali ponovnega sprejema zadevne osebe, odgovornost pa se nato prenese na državo članico, ki poda zahtevo. Ta rok se lahko podaljša na največ eno leto, če predaja ni bila možna, ker je zadevna oseba v zaporu, ali na največ osemnajst mesecev, če zadevna oseba pobege.

3. Če je bila oseba predana pomotoma ali je bila odločitev o predaji na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda razveljavljena po tem, ko je predaja izvedena, država članica, ki je predajo izvedla, osebo nemudoma ponovno sprejme.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi enotne pogoje za posvetovanje in izmenjavo podatkov med državami članicami, zlasti v primeru odloženih predaj ali predaj z zamudo, predaj po implicitnem sprejemu, predajami mladoletnikov ali vzdrževanih oseb ter nadzorovanih predaj. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 30

Stroški predaje

1. Stroške, ki nastanejo pri predaji prosilca ali druge osebe iz člena 18(1)(c) ali (d) v odgovorno državo članico, krije država članica, ki izvede predajo.

2. Kadar je treba zadevno osebo ponovno predati državi članici, ker je bila predaja izvedena pomotoma ali ker je bila odločitev o predaji na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda razveljavljena po izvedeni predaji, stroške ponovne predaje zadevne osebe na njeno ozemlje krije država članica, ki je prvotno izvedla predajo.

3. Od oseb, ki jih je treba na podlagi te uredbe predati, se ne zahteva, da krijejo stroške takih predaj.

Člen 31

Izmenjava bistvenih informacij pred izvedbo predaje

1. Država članica, ki izvede predajo prosilca ali druge osebe, kot je navedeno v členu 18(1)(c) ali (d), odgovorni državi članici sporoči take osebne podatke o osebi, ki jo predaja, kot je ustrezno, bistveno in neprekomerno z edinim namenom, da zagotovi, da lahko pristojni organi v skladu z nacionalnim pravom, v odgovorni državi članici tej osebi priskrbijo ustrezno pomoč, vključno s takojšnjo zdravstveno oskrbo, potrebno za zaščito njenih življenjskih interesov, ter zagotovijo neprekinjeno zaščito in pravice, ki jih nudijo ta uredba in drugi ustrezni pravni instrumenti na področju azila. Te podatke se odgovorni državi članici sporoči v razumnem obdobju pred predajo, da se zagotovi, da imajo pristojni organi v skladu z nacionalnim pravom dovolj časa za sprejetje potrebnih ukrepov.

2. Država članica, ki izvede predajo, odgovorni državi članici sporoči vse informacije, s katerimi razpolaga pristojni organ v skladu za nacionalnim pravom, in so bistvene za zaščito pravic in takojšnjih posebnih potreb osebe, ki se jo preda, zlasti pa:

- (a) vse takojšnje ukrepe, ki jih mora sprejeti odgovorna država članica, da bi zagotovila ustrezno obravnavo posebnih potreb osebe, ki bo predana, vključno z vso takojšnjo zdravstveno oskrbo, ki je morda potrebna;
- (b) kontaktne podatke družinskih članov, sorodnikov ali katerih koli drugih svojcev v sprejemni državi članici, kadar je ustrezno;
- (c) v primeru mladoletnikov, informacije o njihovi izobrazbi;
- (d) oceno starosti prosilca.

3. Informacije si v skladu s tem členom izmenjujejo samo organi, o katerih je bila v skladu s členom 35 te uredbe Komisija uradno obveščena prek elektronskega komunikacijskega omrežja „DubliNet“, vzpostavljenega na podlagi člena 18 Uredbe (ES) št. 1560/2003. Izmenjane informacije se lahko uporabijo samo za namene iz odstavka 1 tega člena in se ne smejo nadalje obdelovati.

4. Da bi olajšala izmenjavo informacij med državami članicami, Komisija z izvedbenimi akti oblikuje standardni obrazec za prenos podatkov, ki se zahteva po tem členu. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

5. Za izmenjavo informacij v skladu s tem členom se uporabljajo pravila iz člena 34(8) do (12).

Člen 32

Izmenjava zdravstvenih podatkov pred izvedbo predaje

1. Zgolj za zagotovitev zdravstvene oskrbe ali zdravljenja, zlasti za invalidne osebe, starejše, nosečnice, mladoletnike in osebe, ki so bile mučene, posiljene ali so bile podvržene drugim hudim oblikam psihološkega, fizičnega in spolnega nasilja, država članica, ki izvede predajo, odgovorni državi članici posreduje informacije, s katerimi razpolaga pristojni organ v skladu z nacionalnim pravom, o kakršnih koli posebnih potrebah osebe, ki jo predaja, kar lahko v določenih primerih zajema informacije o telesnem ali duševnem zdravju te osebe. Te informacije se prenesejo v obliki skupnega zdravstvenega spričevala, ki se mu priložijo ustrezni dokumenti. Odgovorna država članica poskrbi, da se navedene posebne potrebe ustrezno obravnava, vključno tudi na kakršno koli nujno zdravstveno oskrbo, ki bi lahko bila potrebna.

Komisija z izvedbenimi akti oblikuje skupno zdravstveno spričevalo. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

2. Država članica, ki izvede predajo, informacije iz odstavka 1 odgovorni državi članici posreduje samo po izrecnem soglasju prosilca in/ali osebe, ki ga zastopa, ali če je prosilec fizično ali pravno nesposoben podati svoje soglasje, kadar je taka predaja potrebna za varstvo življenjskih interesov prosilca ali druge osebe. Odsotnost soglasja, vključno z zavrnitvijo soglasja, ne predstavlja ovire za predajo te osebe.

3. Osebnostne zdravstvene podatke iz odstavka 1 obdeluje le zdravstveni delavec, za katerega na podlagi nacionalnega prava ali pravil, ki jih določijo nacionalni pristojni organi, velja dolžnost poklicne molčečnosti, ali druga oseba, ki je prav tako zavezana enaki dolžnosti poklicne molčečnosti.

4. Izmenjava informacij v skladu s tem členom poteka samo med zdravstvenimi delavci ali drugimi osebami iz odstavka 3. Izmenjane informacije se lahko uporabijo samo za namene iz odstavka 1 in se ne smejo nadalje obdelovati.

5. Komisija z izvedbenimi akti sprejme enotne pogoje in praktične ureditve za izmenjavo informacij iz odstavka 1 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

6. Za izmenjavo informacij v skladu s tem členom se uporabljajo pravila iz člena 34(8) do (12).

Člen 33

Mehanizem za zgodnje opozarjanje in pripravljenost na krize ter njihovo obvladovanje

1. Kadar Komisija, zlasti na podlagi informacij, ki jih EASO zbere v skladu z Uredbo (EU) št. 439/2010, ugotovi, da bi lahko bila uporaba te uredbe ovirana, ker je bilo ugotovljeno, da obstaja velika nevarnost posebnega pritiska na azilni sistem države članice, in/ali zaradi težav v delovanju azilnega sistema države članice, Komisija v sodelovanju z EASO tej državi članici priporoči, da pripravi preventivni akcijski načrt.

Zadevna država članica Svet in Komisijo obvesti, ali namerava predložiti preventivni akcijski načrt, da bi odpravila pritisk in/ali težave v delovanju svojega azilnega sistema, hkrati pa zagotovila zaščito temeljnih pravic prosilcev za mednarodno zaščito.

Država članica lahko po lastnem preudarku in na lastno pobudo pripravi preventivni akcijski načrt in naknadne revizije tega načrta. Država članica lahko pri pripravi preventivnega akcijskega načrta zaprosi za pomoč Komisijo, druge države članice, EASO ali druge ustrezne agencije Unije.

2. Kadar zadevna država članica pripravi preventivni akcijski načrt, ta načrt predloži Svetu in Komisiji ter jima redno poroča o njegovem izvajanju. Komisija nato o ključnih elementih preventivnega akcijskega načrta obvesti Evropski parlament. Komisija predloži poročila o izvajanju zadevnega načrta Svetu in jih posreduje Evropskemu parlamentu.

Zadevna država članica sprejme vse potrebne ukrepe za soočanje z razmerami posebnega pritiska na njen azilni sistem ali za zagotovitev odprave ugotovljenih pomanjkljivosti, preden se razmere poslabšajo. Kadar preventivni akcijski načrt vsebuje ukrepe za odpravo posebnega pritiska na azilni sistem države članice, ki bi lahko ovirali uporabo te uredbe, Komisija pred poročanjem Evropskemu parlamentu in Svetu za nasvet zaprosi EASO.

3. Kadar Komisija na podlagi analize EASO ugotovi, da ugotovljene pomanjkljivosti z izvedbo preventivnega akcijskega načrta niso bile odpravljene ali kadar obstaja resna nevarnost, da se razmere v zvezi z azilom v zadevni državi članici razvijejo v krizo, ki je verjetno ne bo mogoče preprečiti s preventivnim akcijskim načrtom, lahko Komisija, po potrebi v sodelovanju z EASO, od zadevne države članice zahteva, da pripravi akcijski načrt za obvladovanje krize in po potrebi revizije tega načrta. Z akcijskim načrtom za obvladovanje krize se med celotnim postopkom zagotovi skladnost s pravnim redom Unije na področju azila, zlasti pa upoštevanje temeljnih pravic prosilcev za mednarodno zaščito.

Po zahtevi, da pripravi akcijski načrt za obvladovanje krize, zadevna država članica v sodelovanju s Komisijo in EASO to stori takoj, najpozneje pa v treh mesecih od datuma zahteve.

Zadevna država članica predloži svoj preventivni akcijski načrt ter Komisiji in drugim ustreznim zainteresiranim stranem, kot je EASO, če je ustrezno, vsaj vsake tri mesece poroča o njegovem izvajanju.

Komisija o akcijskem načrtu za obvladovanje krize ter morebitnih revizijah in izvajanju tega načrta obvesti Evropski parlament in Svet. Zadevna država članica v teh poročilih navede podatke, ki omogočajo spremljanje izvajanja akcijskega načrta za obvladovanje krize, kot so trajanje postopka, razmere med pridržanjem in sprejemne zmogljivosti glede na dotok prosilcev.

4. Svet med celotnim postopkom zgodnjega opozarjanja, pripravljenosti in obvladovanja kriz, vzpostavljenim v tem členu, pozorno spremlja razmere ter lahko zaprosi za dodatne informacije in da politične smernice, zlasti glede nujnosti ukrepanja in resnosti razmer ter glede tega, ali mora država članica pripraviti preventivni akcijski načrt ali, po potrebi, akcijski načrt za obvladovanje krize. Evropski parlament in Svet se lahko med celotnim postopkom med seboj posvetujeta in dajeta smernice glede vseh solidarnostnih ukrepov, ki se jima zdijo primerni.

POGLAVJE VII

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 34

Skupna uporaba informacij

1. Vsaka država članica sporoči kateri koli drugi državi članici, ki to zahteva, take osebne podatke o prosilcu, kot je to ustrezno, bistveno in neprekomerno za:

- (a) določitev odgovorne države članice;
- (b) obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito;
- (c) izvajanje katere koli obveznosti iz te uredbe.

2. Informacije iz odstavka 1 lahko vsebujejo samo:

- (a) osebne podatke o prosilcu in, kadar je ustrezno, njegovih družinskih članih, sorodnikih ali katerih koli drugih svojcih (polno ime in, kjer je ustrezno, prejšnje ime; vzdevki in psevdonimi; državljanstvo, sedanje ali prejšnje; datum in kraj rojstva);
- (b) osebne in potne listine (številke, veljavnost, datum izdaje, organ izdaje, kraj izdaje itd.);
- (c) druge informacije, potrebne za ugotovitev identitete prosilca, vključno s prstnimi odtisi, obdelanimi v skladu z Uredbo (EU) št. 603/2013;

- (d) kraje prebivanja in smeri potovanja;
- (e) dokumente za prebivanje ali vizume, ki jih izda država članica;
- (f) kraj, kjer je bila prošnja vložena;
- (g) datum, na katerega je bila vložena morebitna prejšnja prošnja za mednarodno zaščito, datum, na katerega je bila vložena sedanja prošnja, doseženo stopnjo v postopku in morebitno sprejeto odločitev.

3. Poleg tega lahko, pod pogojem, da je to potrebno za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, odgovorna država članica zahteva od druge države članice, da ji sporoči razloge, s katerimi prosilec utemeljuje svojo prošnjo, in, kadar je ustrezno, razloge za morebitne odločitve glede prosilca. Druga država članica se lahko odloči, da ne bo odgovorila na predloženo zahtevo, če bi take informacije zelo verjetno škodovala njenim bistvenim interesom ali varovanju svoboščin in temeljnih pravic zadevne osebe ali drugih. Država članica, ki daje zahtevo, mora v vsakem primeru od prosilca za mednarodno zaščito pridobiti pisno odobritev za posredovanje zahtevanih informacij. V tem primeru se mora prosilec zavedati, glede katerih določenih informacij daje svojo odobritev.

4. Kakršno koli zahtevo po informacijah se pošlje samo v zvezi s posamezno prošnjo za mednarodno zaščito. V njej so navedeni razlogi, na katerih temelji in, če je njen namen preveriti, ali obstaja merilo, po katerem bo verjetno prišlo do odgovornosti države članice, na katero je zahteva naslovljena, je navedeno, na katerih dokazih, vključno z ustreznimi informacijami iz zanesljivih virov o načinih in sredstvih, s katerimi prosilci vstopajo na ozemlja držav članic, ali na katerem konkretnem in preverljivem delu izjav prosilca zahteva temelji. Razume se, da take ustrezne informacije iz zanesljivih virov niso same po sebi zadostne za določitev odgovornosti in pristojnosti države članice po tej uredbi, vendar lahko prispevajo k ovrednotenju drugih navedb v zvezi s posameznim prosilcem.

5. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, mora odgovoriti v petih tednih. Morebitne zamude pri predložitvi odgovora se ustrezno utemelji. Neupoštevanje pettedenskega roka države članice, na katero je zahteva naslovljena, ne odvezuje od njene obveznosti, da odgovori. Če država članica, na katero je bila naslovljena zahteva in ki ni upoštevala najdaljšega roka, z opravljenim poizvedovanjem pridobi informacije, iz katerih je razvidno, da je odgovorna, ta država članica med razlogi zavrnitve izpolnitve zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ne sme navesti izteka rokov iz členov 21, 23 in 24. V tem primeru se roki za predložitev zahteve za sprejem oziroma ponovni sprejem, določena v členih 21, 23 in 24, podaljšata za obdobje, ki je enako zamudi pri odgovoru s strani države članice, na katero je zahteva naslovljena.

6. Izmenjava informacij se opravi na zahtevo države članice in se lahko izvede samo med organi, katerih določitev s strani posamezne države članice je bila sporočena Komisiji v skladu s členom 35(1).

7. Izmenjavo informacij se lahko uporabi samo za namene iz odstavka 1. V vsaki državi članici se take informacije, glede na njihovo vrsto in pooblastila organa prejemnika, lahko sporoči samo organom in sodiščem in razsodiščem, pooblaščenim za:

- (a) določanje odgovorne države članice;
- (b) obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito;
- (c) izvajanje katere koli obveznosti iz te uredbe.

8. Država članica, ki posreduje informacije, zagotovi, da so točne in najnovejše. Če se izkaže, da je posredovala informacije, ki so netočne ali ki jih ne bi smela posredovati, se članice prejemnice o tem takoj obvesti. Take informacije morajo popraviti ali izbrisati.

9. Prosilec ima pravico, da je na zahtevo obveščen o kakršnih koli podatkih, posredovanih v zvezi z njim.

Če prosilec ugotovi, da so bili podatki obdelani tako, da je bila kršena ta uredba ali Direktiva 95/46/ES, zlasti če so podatki neceloviti ali netočni, ima pravico, da se na njegovo zahtevo popravijo ali izbrišejo.

Organ, ki podatke popravi ali izbriše, obvesti, kot je ustrezno, državo članico, ki prenaša ali prejema te informacije.

Prosilec ima pravico vložiti tožbo ali pritožbo pri pristojnih organih ali na sodiščih ali razsodiščih države članice, ki mu je zavrnila pravico do dostopa do njegovih podatkov oziroma pravico do njihovega popravka ali izbriša.

10. V vsaki zadevni državi članici se v posameznem spisu za zadevno osebo in/ali v registru hrani zapis o prenosu in prejemu izmenjanih informacij.

11. Izmenjane podatke se shrani za obdobje, ki ni daljše od tistega, potrebnega za namene, za katere so izmenjani.

12. Kadar podatki niso obdelani samodejno ali niso vsebovani v spisu ali niso namenjeni vložitvi v spis, vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev skladnosti s tem členom s pomočjo učinkovitih preverjanj.

Člen 35

Pristojni organi in viri

1. Vsaka država članica nemudoma uradno obvesti Komisijo o posebnih organih, pristojnih za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe ter vse njene spremembe. Države članice zagotovijo, da imajo ti organi potrebne vire za izpolnjevanje svojih nalog in zlasti za odgovarjanje v predpisanih rokih na zahteve po informacijah, zahteve za sprejem in zahteve za ponovni sprejem prosilcev.

2. Komisija v *Uradnem listu Evropske unije* objavi zbirni seznam organov iz odstavka 1. Kadar se seznam spremeni, Komisija enkrat letno objavi posodobljeni zbirni seznam.

3. Organi iz odstavka 1 prejmejo ustrezno usposabljanje v zvezi z uporabo te uredbe.

4. Komisija z izvedbenimi akti vzpostavi varne poti elektronskega prenosa med organi iz odstavka 1 za prenos zahtev, odgovorov ter pisne korespondence in zagotovitev, da pošiljatelji samodejno prejmejo elektronski dokaz o dostavi. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 44(2).

Člen 36

Upravni dogovori

1. Države članice lahko na dvostranski osnovi sklenejo medsebojne upravne dogovore v zvezi s praktičnimi podrobnostmi izvajanja te uredbe z namenom olajšanja njene uporabe in povečanja njene učinkovitosti. Takšen dogovor se lahko nanaša na:

(a) izmenjavo uradnikov za zvezo;

(b) poenostavitev postopkov in skrajšanje rokov v zvezi s prenosom in obravnavanjem zahtev za sprejem ali ponovni sprejem prosilcev.

2. Države članice lahko tudi ohranijo administrativne dogovore, sklenjene na podlagi Uredbe (ES) št. 343/2003. Če ti dogovori niso združljivi s to uredbo, jih zadevne države članice spremenijo tako, da odpravijo vse ugotovljene neskladnosti.

3. Pred sklenitvijo ali spremembo kakršnega koli dogovora iz odstavka 1(b) se zadevne države članice o združljivosti dogovora s to uredbo posvetujejo s Komisijo.

4. Če Komisija meni, da je dogovor iz odstavka 1(b) nezdržljiv s to uredbo, o tem v razumnem obdobju uradno obvesti zadevne države članice. Države članice storijo vse potrebno, da dogovor v razumnem času spremenijo tako, da odpravijo vse ugotovljene neskladnosti.

5. Države članice o vseh dogovorih iz odstavka 1 ter odpovedi ali spremembi teh dogovorov uradno obvestijo Komisijo.

POGLAVJE VIII

PORAVNAVA

Člen 37

Poravnava

1. Kadar države članice ne morejo razrešiti spora glede katere koli zadeve v zvezi z uporabo te uredbe, lahko uporabijo postopek poravnave iz odstavka 2.

2. Postopek poravnave se začne s prošnjo ene od držav članic v sporu predsedniku odbora iz člena 44. Prizadete države članice se s privolitvijo uporabe postopka poravnave obvežejo, da bodo v največji možni meri upoštevale predlagano rešitev.

Predsednik odbora imenuje tri člane odbora iz treh držav članic, ki niso povezane z zadevo. Stranke v sporu predložijo dokaze v pisni ali ustni obliki, ti člani odbora pa po obravnavanju zadeve v roku enega meseca, po potrebi z glasovanjem, predlagajo rešitev.

Razpravo vodi predsednik odbora ali njegov namestnik. Ta lahko izrazi svoje mnenje, nima pa pravice glasovanja.

Predlagana rešitev je dokončna in nepreklicna, ne glede na to ali jo stranke sprejmejo ali zavrnejo.

POGLAVJE IX

PREHODNE DOLOČBE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 38

Varnost in varstvo podatkov

Države članice naredijo vse, kar je potrebno, da zagotovijo varnost prenesenih osebnih podatkov, predvsem pa preprečijo nezakonit ali nepooblaščen dostop ali razkritje, spremembo ali izgubo osebnih podatkov, ki se obdelujejo.

Vsaka država članica zagotovi, da državni nadzorni organi ali organi, imenovani na podlagi člena 28(1) Direktive 95/46/ES, v skladu z nacionalnim pravom neodvisno spremljajo zakonitost obdelave osebnih podatkov v skladu s to uredbo, ki jo opravlja zadevna država članica.

Člen 39

Tajnost

Države članice zagotovijo, da so organi iz člena 35 v zvezi z vsako informacijo, ki jo pridobijo med svojim delom, zavezani po pravilih tajnosti, določenih v nacionalnem pravu.

Člen 40

Kazni

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se za vsako zlorabo podatkov, obdelanih v skladu s to uredbo, naložijo kazni, vključno z upravnimi in/ali kazenskimi sankcijami v skladu z nacionalnim pravom, ki so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

Člen 41

Prehodni ukrepi

Kadar je prošnja vložena po datumu iz drugega odstavka člena 49, se dogodki, katerih posledica je zelo verjetno odgovornost države članice po tej uredbi, upoštevajo tudi, če se zgodijo pred tem datumom, z izjemo dogodkov iz člena 13(2).

Člen 42

Izračun rokov

Katero koli časovno obdobje iz te uredbe se izračuna:

- (a) kadar je treba obdobje, izraženo v dnevih, tednih ali mesecih, izračunati od trenutka, ko se je zgodil nek dogodek ali je prišlo do nekega dejanja, se dan, na katerega se je ta dogodek zgodil ali je prišlo do tega dejanja, ne šteje v obdobje;

- (b) obdobje, izraženo v tednih ali mesecih, se konča z iztekom tistega dneva v zadnjem tednu ali mesecu, ki je isti dan v tednu oz. isti dan v mesecu kot dan, na katerega je prišlo do dogodka ali dejanja, od katerega se izračuna obdobje. Če v obdobju, izraženem v mesecih, dneva, na katerega bi se moralo obdobje izteči, ni v zadnjem mesecu, se to konča z iztekom zadnjega dneva tega meseca;

- (c) roki vključujejo sobote, nedelje in uradne praznike v kateri koli državi članici.

Člen 43

Ozemeljska veljavnost

Kar zadeva Francosko republiko, se ta uredba uporablja samo za njeno evropsko ozemlje.

Člen 44

Odbor

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Kadar odbor ne poda mnenja, Komisija osnutka izvedbenega akta ne sprejme in se uporabi tretji pododstavek člena 5(4) Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 45

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.

2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz členov 8(5) in 16(3) se prenese na Komisijo za obdobje petih let od datuma začetka veljave te uredbe. Komisija pripravi poročilo o prenesenem pooblastilu najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljša za enako obdobje, razen če Evropski parlament ali Svet ne nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.

3. Pooblastilo iz členov 8(5) in 16(3) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. Z odločitvijo o preklicu preneha veljati prenos pooblastila, naveden v tej odločitvi. Odločitev začne učinkovati dan po njeni objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši dan, ki je v njej določen. Odločitev ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.

4. Takoj ko Komisija sprejme delegirani akt, o tem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

5. Delegirani akt, sprejet v skladu s členoma 8(5) in 16(3), začne veljati le, če niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje delegiranemu aktu v roku štirih mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu, ali če sta pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestila Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 46

Spremljanje in ocena

Komisija do 20. julija 2016 poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi te uredbe in, kjer je ustrezno, predlaga potrebne spremembe. Države članice Komisiji posredujejo vse informacije, potrebne za pripravo navedenega poročila, najpozneje šest mesecev pred iztekom navedenega roka.

Po predložitvi navedenega poročila, Komisija poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi te uredbe hkrati s predložitvijo poročil o izvajanju sistema Eurodac iz člena 40 Uredbe (EU) št. 603/2013.

Člen 47

Statistike

V skladu s členom 4(4) Uredbe (ES) št. 862/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o statistikah Skupnosti o selitvah in mednarodni zaščiti ⁽¹⁾ države članice Komisiji (Eurostat) posredujejo statistike v zvezi z uporabo te uredbe in Uredbe (ES) št. 1560/2003.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbama.

V Bruslju, dne 26. junija 2013

Za Evropski parlament
Predsednik
M. SCHULZ

Za Svet
Predsednik
A. SHATTER

Člen 48

Razveljavitev

Uredba (ES) št. 343/2003 se razveljavi.

Členi 11(1), 13, 14 in 17 Uredbe (ES) št. 1560/2003 se razveljavijo.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo ali člene se štejejo za sklicevanja na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge II.

Člen 49

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se za prošnje za mednarodno zaščito, vložene od prvega dne šestega meseca po začetku njene veljavnosti, od tega datuma pa se uporablja za katero koli zahtevo za sprejem ali ponovni sprejem prosilcev, ne glede na datum, na katerega je bila prošnja podana. Države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, predložene pred tem datumom, se določijo v skladu z merili iz Uredbe (ES) št. 343/2003.

Sklicevanja v tej uredbi na Uredbo (EU) št. 603/2013, Direktivo 2013/32/EU in Direktivo 2013/33/EU se v času njihove uporabe štejejo kot sklicevanja na Uredbo (ES) št. 2725/2000 ⁽²⁾, Direktivo 2003/9/ES ⁽³⁾ oziroma Direktivo 2005/85/ES ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ UL L 199, 31.7.2007, str. 23.

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 2725/2000 z dne 11. decembra 2000 o vzpostavitvi sistema „Eurodac“ za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Dublinske konvencije (UL L 316, 15.12.2000, str. 1).

⁽³⁾ Direktiva Sveta 2003/9/ES z dne 27. januarja 2003 o minimalnih standardih za sprejem prosilcev za azil (UL L 31, 6.2.2003, str. 18).

⁽⁴⁾ Direktiva Sveta 2005/85/ES z dne 1. decembra 2005 o minimalnih standardih glede postopkov za priznanje ali odvzem statusa begunca v državah članicah (UL L 326, 13.12.2005, str. 13).

*PRILOGA I***Razveljavljene uredbe (iz člena 48)**

Uredba Sveta (ES) št. 343/2003

(UL L 50, 25.2.2003, str. 1)

Uredba Komisije (ES) št. 1560/2003, samo členi 11(1), 13, 14 in 17

(UL L 222, 5.9.2003, str. 3)

PRILOGA II

Korelacijska tabela

Uredba (ES) št. 343/2003	Ta uredba
Člen 1	Člen 1
člen 2(a)	člen 2(a)
člen 2(b)	črtano
člen 2(c)	člen 2(b)
člen 2(d)	člen 2(c)
člen 2(e)	člen 2(d)
člen 2(f)	člen 2(e)
člen 2(g)	člen 2(f)
—	člen 2(h)
—	člen 2(i)
člen 2(h)	člen 2(j)
člen 2(i)	člen 2(g)
—	člen 2(k)
člen 2(j) in (k)	člen 2(l) in (m)
—	člen 2(n)
člen 3(1)	člen 3(1)
člen 3(2)	člen 17(1)
člen 3(3)	člen 3(3)
člen 3(4)	člen 4(1), uvodno besedilo
—	člen 4(1)(a) do (f)
—	člen 4(2) in (3)
člen 4(1) do (5)	člen 20(1) do (5)
—	člen 20(5), tretji pododstavek
—	Člen 5
—	Člen 6
člen 5(1)	člen 7(1)
člen 5(2)	člen 7(2)
—	člen 7(3)
člen 6, prvi odstavek	člen 8(1)
—	člen 8(3)
člen 6, drugi odstavek	člen 8(4)
Člen 7	Člen 9

Uredba (ES) št. 343/2003	Ta uredba
Člen 8	Člen 10
Člen 9	Člen 12
Člen 10	Člen 13
Člen 11	Člen 14
Člen 12	Člen 15
—	Člen 16
Člen 13	člen 3(2)
Člen 14	Člen 11
člen 15(1)	člen 17(2), prvi pododstavek
člen 15(2)	člen 16(1)
člen 15(3)	člen 8(2)
člen 15(4)	člen 17(2), četrti pododstavek
člen 15(5)	člen 8(5) in (6) ter člen 16(2)
člen 16(1)(a)	člen 18(1)(a)
člen 16(1)(b)	člen 18(2)
člen 16(1)(c)	člen 18(1)(b)
člen 16(1)(d)	člen 18(1)(c)
člen 16(1)(e)	člen 18(1)(d)
člen 16(2)	člen 19(1)
člen 16(3)	člen 19(2), prvi pododstavek
—	člen 19(2), drugi pododstavek
člen 16(4)	člen 19(3)
—	člen 19(3), drugi pododstavek
Člen 17	Člen 21
Člen 18	Člen 22
člen 19(1)	člen 26(1)
člen 19(2)	člen 26(2) in člen 27(1)
—	člen 27(2) do (6)
člen 19(3)	člen 29(1)
člen 19(4)	člen 29(2)
—	člen 29(3)
člen 19(5)	člen 29(4)
člen 20(1), uvodno besedilo	člen 23(1)
—	člen 23(2)
—	člen 23(3)

Uredba (ES) št. 343/2003	Ta uredba
—	člen 23(4)
člen 20(1)(a)	člen 23(5), prvi pododstavek
—	Člen 24
člen 20(1)(b)	člen 25(1)
člen 20(1)(c)	člen 25(2)
člen 20(1)(d)	člen 29(1), prvi pododstavek
člen 20(1)(e)	člen 26(1) in (2), člen 27(1), člen 29(1), drugi in tretji pododstavek
člen 20(2)	člen 29(2)
člen 20(3)	člen 23(5), drugi pododstavek
člen 20(4)	člen 29(4)
—	Člen 28
—	Člen 30
—	Člen 31
—	Člen 32
—	Člen 33
člen 21(1) do (9)	člen 34(1) do (9), prvi do tretji pododstavek
—	člen 34(9), četrti pododstavek
člen 21(10) do (12)	člen 34(10) do (12)
člen 22(1)	člen 35(1)
—	člen 35(2)
—	člen 35(3)
člen 22(2)	člen 35(4)
Člen 23	Člen 36
—	Člen 37
—	Člen 40
člen 24(1)	črtano
člen 24(2)	Člen 41
člen 24(3)	črtano
člen 25(1)	Člen 42
člen 25(2)	črtano
Člen 26	Člen 43

Uredba (ES) št. 343/2003	Ta uredba
člen 27(1) in (2)	člen 44(1) in (2)
člen 27(3)	črtano
—	Člen 45
Člen 28	Člen 46
—	Člen 47
—	Člen 48
Člen 29	Člen 49

Uredba (ES) št. 1560/2003	Ta uredba
člen 11(1)	—
člen 13(1)	člen 17(2), prvi pododstavek
člen 13(2)	člen 17(2), drugi pododstavek
člen 13(3)	člen 17(2), tretji pododstavek
člen 13(4)	člen 17(2), prvi pododstavek
Člen 14	Člen 37
člen 17(1)	člen 9, člen 10, člen 17(2), prvi pododstavek
člen 17(2)	člen 34(3)

IZJAVA SVETA, EVROPSKEGA PARLAMENTA IN KOMISIJE

Brez poseganja v pravico Komisije do pobude Svet in Evropski parlament pozivata Komisijo, naj preuči možnost revizije člena 8(4) prenovljene dublinske uredbe, ko bo Sodišče odločilo v zadevi C-648/11 MA in drugi proti Secretary of State for the Home Department, najpozneje pa v rokih, določenih v členu 46 dublinske uredbe. Evropski parlament in Svet bosta nato izvršila svoje zakonodajne pristojnosti in pri tem upoštevala največjo korist otroka.

Komisija, ki želi omogočiti takojšnje sprejetje predloga, v duhu kompromisa soglaša s tem, da bo preučila ta poziv, ki ga razume kot poziv, ki se nanaša le na te specifične okoliščine in ne pomeni precedensa.
